

WILBUR
SMITH

& TOM HARPER

DIVOKÝ
PŘÍLIV

KIO KAN

Text copyright © Orion Mintaka 2022
Originally published in the English language
as STORM TIDE in the UK by Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK Limited.
Translation © Jan Mrlík, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

The moral rights of the Author have been asserted.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu STORM TIDE
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

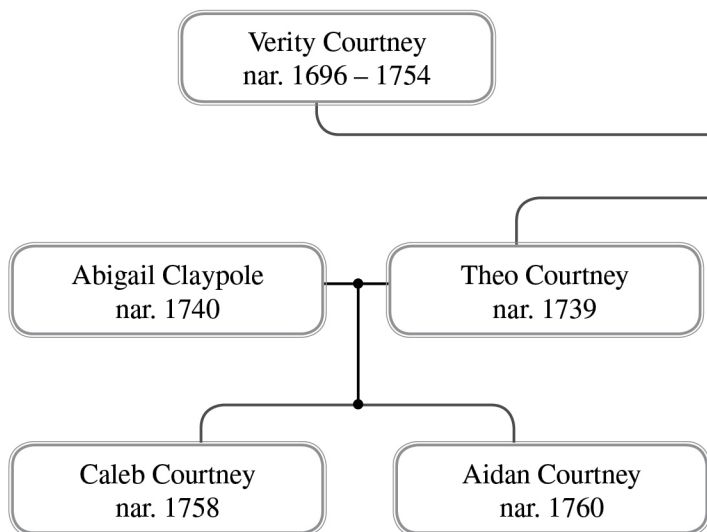
ISBN 978-80-7633-890-6

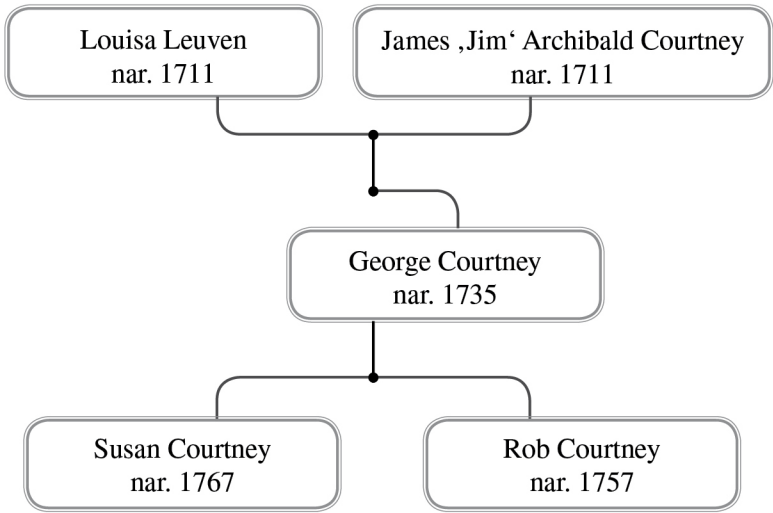
*Tato kniha je pro mou ženu MOKHINISO,
která je tím nejlepším,
co mě kdy potkalo*

ROD COURTNEYOVÝCH

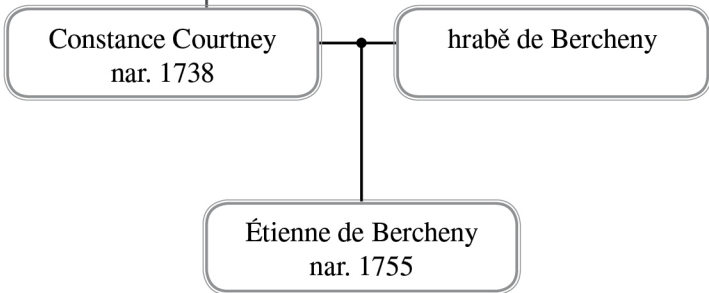
v Divokém přílivu

Zjistit víc o rodu Courtneyových a prohlédnout si celý rodokmen je možno na www.wilbursmithbooks.com/courtney-family-tree.

Mansur Courtney
1711 – 1754

VÝCHODOAFRICKÉ POBŘEŽÍ, 1774

Robert Courtney se kradl za kořistí.

Brodil se křišťálově čistou vodou laguny a sotva přitom na hladině vyvolal nějakou vlnku. Ačkoli mu bylo teprve sedmnáct let, vytáhl se už do výšky přes šest stop a ještě dál rostl. Pokožku měl opálenou do hněda, protože celý život strávil pod africkým sluncem, a při práci na polích a dlouhými hodinami, kdy plaval v oceánu, si vypracoval pořádné svaly. Rybářský oštěp držel v dlaních tak lehce, jako by to byl jenom šíp.

Nad ním se zvedal vysoký štít, jenž kraloval zálivu Nativity, avšak po levé straně pokrývala mořskou hladinu džungle mangrovníků a přecházela v bažinu. Od moře vanul vlahý větřík, tak mírný, že Roba sotva šimraly vlasy na zátylku.

Upíral zrak do vody, svaly na rukou svírajících oštěp měl napjaté. Malých rybek, které mu rejdlily kolem nohou, si nevnímal. Umínil si získat větší kořist. Do zálivu se občas zatoulala smuha nebo připlul kanic, aby se vyhřívali v teplé mělké vodě. Zasáhnout oštěpem velkou rybu, která se mihotá při dně jako živý zázrak, vyžadovalo rychlost a dovednost, ovšem Rob si v tomto zálivu hrával ještě dřív, než se naučil chodit. Dokázal bodnout trojzubcem pod hladinu, aniž by to šplouchlo, a instinktivně opravoval úhel útoku, aby eliminoval lom světelných paprsků ve vodě.

I tak to chtělo jistou dávku štěstí, aby zasáhl kořist.

U skalisek na jižní straně zálivu zahlédl nějaký pohyb. Pomalu se k tomu místu přibližoval a vodou spíš klouzal, než se brodil, aby kořist nevylekal. Dno postupně klesalo. Už na něj nedosáhl, a tak plaval na břiše a drobnými tempy nohou se sunul kupředu tak, že se hladina kolem něho sotva zvlnila.

Všiml si nějakého stínu, tmavé skvrny na pozadí bílého písčitého dna. Na kraba se to zdálo být příliš velké a předmět byl

nepřirozeně kulatý, takže nemohlo jít o kámen. Zmocnila se ho zvědavost. Na chvíli zapomněl na ryby, pustil oštěp z ruky a nechal jej plavat na hladině. Ponořil se ke dnu a drobné rybky mu prchaly z cesty. Dvěma mocnými záběry nohou se přiblížil k té věci. Jednou rukou ji uchopil a překvapilo ho, že s ní ani nehnul. Dokonce i když ji vzal do obou rukou, musel vynaložit všechnu sílu, aby ji vůbec zvedl z písku.

Vynořil se nad hladinu, zvedl kořist do vzduchu a šlapal vodu. Už ve chvíli, kdy se mu podivný předmět ocitl v rukou, si byl jistý, oč se jedná. Ta věc vážila mnohem víc, než by se dalo odhadovat z její velikosti. V mezerách mezi nánosem vilejšů, kteří předmět porostli, viděl hladký kovový povrch.

Byla to dělová koule.

Věděl, že zde v zálivu kdysi došlo k bitvě. Jeho dědeček Jim i jeho pradědeček Tom v ní bojovali, ale od té doby uplynulo už bezmála čtyřicet let. Rob slýchal příběhy o výjimečné události tak často, že by je dokázal opakovat z paměti. Jak ománský chalífa připlul se svou flotilou, aby Courtneyovy ztrestal, a jak Tom nalákal jeho lodi do zálivu, načež je zápalnými střelami spálil až po čáru ponoru. Na dně zálivu se krčily kostry potopené flotily jako nějaké pravěké nestvůry. Ale bouře a příliv odvedly svou práci – pozůstatky lodí odnesl proud na širé moře nebo je příboj vyplavil na břeh, kde pak posloužily jako palivové dřevo. Bitva se ztrácela v šeru zapomnění. Až jeho prarodiče zemřou, vymizí jejich vzpomínky a zůstane jen legenda.

Rob se zamyslel nad měnicími se proudy a silou přílivu a odlivu, které až teď odhalily tuhle kouli. Od doby, kdy v zálivu Nativity někdo v hněvu vystřelil z nějaké zbraně, uplynula už velmi dlouhá doba.

Tolik se věnoval obhlížení nalezené památky, že mu téměř ušel nějaký pohyb ve vodě. Rychle připlouval jeden z mořských tvorů a jeho hřbetní ploutev řezala hladinu. Viděl, že se přímo na něho žene nějaká ohromná ryba.

Ne, žádná ryba. Žralok. Tygří žralok.

Přiblížil se už natolik, že Rob mohl pozorovat všechny detaily. Tmavé pruhy na bocích, rozevřené čelisti, žluté zuby vychýlené z řady jako zuby na pile. Jednou ze člunu pozoroval tygřího

žraloka, jak napadl mořskou želvu a rozkousl jí krunýř. Tento kus byl ještě mladý, ale i tak větší než Rob. Zřejmě se vypravil na lov do mělkých vod zálivu a dostal se až sem.

Na únik neměl Rob dost času. Žralok je dravý tvor a moře je jeho živlem. Rybářský oštěp už mládenci uplaval z dosahu.

Žralok ještě víc rozevřel tlamu. Rob viděl jeho oči, černé, zlomyslné, které na něho dravec upíral. Zbývala mu jediná možnost.

Pozvedl dělovou kouli v obou rukou a ze všech sil jí udeřil dolů. Zasáhl žraloka rovnou do čenichu, který už se nebezpečně přiblížil k Robovu holému, nechráněnému břichu. Žralok se divoce otočil a přitom zasáhl Roba švihnutím ocasu.

Rána vyrazila Robovi kouli z rukou. Žralok se obracel, aby znovu zaútočil.

Rob se vrhl k oštěpu plujícím na hladině a ze všech sil kopal nohama. Víření vody znovu vábilo žraloka ke kořisti. Mocně zabíral ocasní ploutví a prorážel vodu jako střela z pušky. Otevřel tlamu, aby chňapl Robovi po noze.

Rob zoufale hmátl rukou a podařilo se mu do ní chytit ratiště zbraně. Prudce přitáhl nohy k tělu a dostal je v posledním okamžiku mimo dosah chňapající tlamy, takže ho žralok jen škrábl několika zuby. Ze škrábanců se vyřinula krev, která zakalila vodu a žraloka vyprovokovala k zuřivosti. Jak sebou mrskl, narazil do chlapce tělem a otřel se o něho ploutví a kůží drsnou jako skelný papír. Při této srážce Robovi skoro vypadl oštěp z ruky.

Tu se nohou dotkl dna. Trvalo to snad jen vteřinu, ale získal tak potřebnou rovnováhu, aby se mohl v divokém oblouku ohnat oštěpem po útočícím predátorovi. Hrot zbraně protal gumovitou kůží a zajel hluboko do žraločího těla.

Zvíře se zasmýkalo v křeči a zkroutilo se, pěnílo vodu zrudlou jeho krví. Až do konce se žralok choval jako pravý zabiják, a i když po něm sahala smrt, pach jeho vlastní krve a hlad ho rozzuřily k šílenství. Rob odplaval o kus dál, pozoroval umírajícího žraloka a namáhavě lapal po dechu. Necítil vůči zmírajícímu dravci žádný soucit. Sem do zálivu často chodívala plavat i jeho malá sestřička. Při pomyšlení, že by se žraločí čelisti zakously do jejího jemného tělíčka, se Rob otřásl.

Nakonec žralok znehybněl. Vynořil se na hladinu a tam zůstal břichem vzhůru. Rob zarazil oštěp ještě hlouběji do žraločího těla a pak si provaz, na kterém byla zbraň uvázaná, přehodil přes rameno a vlekl úlovek ke břehu. Dnes budou mít k večeři žraločí maso.

V tom okamžiku zaduněl nad hladinou zálivu hromový výstřel z kanonu. Rob se ohlédl a spatřil před lodí, která obeplouvala mys a mířila do kanálu v ústí zálivu. Nechal žraloka ležet a ze všech sil spěchal ke skalám vroubicím lagunu, mezi nimiž se mohl schovat. Jen málo kapitánů vědělo o skrytém vjezdu do zálivu a ještě méně z nich by riskovalo vést zrádným kanálem svou loď bez lodivoda. Jenže zdejšími obyvatelům stále hrozilo nebezpečí, že jednoho dne by se o to nějaký pirát nebo otrokář mohl pokusit.

Tato loď k nim ale nepatřila. Rob nadšeně zavýskal, když pod čelenem plavidla rozlišil klounovou sochu s nahým hrudníkem. Vyšplhal na skalisko, aby pozoroval připlouvající loď, křičel a mával posádce na pozdrav.

Krásná loď, škuner s černě nabarvenými dělovými střílnami kontrastujícími s bíle natřenou obšívkou boků. Záplatované plachty svědčily o drsných chvílích její pouti oceánem, ale hluboko ponořený trup naznačoval, že plavba byla úspěšná. Kdyby se ponořila ještě o málo víc, už by uvázla na skalním prahu, který přetínal hrdlo plavebního kanálu. Kapitán však plavidlo zkušeně prováděl přes všechna kritická místa. Námořníci sviňovali plachty a dělostřelci na přední palubě zajišťovali stíhací dělo, z něhož předtím vypálili na pozdrav. Když se loď pootočila, přečetl Rob na zádi její jméno: *Dunstanburgh Castle*.

Pro lodí měl velkou slabost. Celý život ho fascinovaly. Mnohokrát vyšplhal až na sám vrcholek útesu s otcovým dalekohledem v ruce, aby mohl pozorovat vzdálené plachty sunoucí se kolem pobřeží. Nutil otce, aby mu opakoval, jak se jednotlivé lodí označují, až by jejich přehled dokázal odříkat i ve spánku: velké obchodní lodí plující do Indie a zpátky, podsadité brigantiny, arabské dhau ze Zanzibaru a bermudské šalupy s trojúhelníkovými plachtami. Ze všeho nejraději měl ovšem válečná plavidla, fregaty a bitevní lodí, které občas zahlédl, jak se probíjely

mořem podél pobřeží od Kapského Města a nad záděmi jim vlály červené vlajky. Jednou – a byla to nejvzrušivější chvíle v jeho životě – pozoroval dvě fregaty při bočním boji jen několik mil od břehu, v němž si skoro tři hodiny vyměňovaly dělové salvy. Nikdy nezapomněl na pohled na dělové hlavně vynořující se z lodních boků jako řady zubů a na stěny ohně, když v dokonalém souladu vypálily proti nepřátelské lodi.

Dunstanburgh Castle byla samozřejmě menší než válečná plavidla a na každém boku měla jen čtyři kanony na zastrašení pirátů. Ale ještě než její kotva dopadla na písčné dno, Rob už plaval, vysoukal se po žebříku k zábradlí a brankou nahlížel na palubu.

„Žádám o povolení vstoupit na palubu,“ ozval se hlasitě.

„Co jsi zač, u všech rohatých?“ Po palubě k němu rázoval plešatějící muž se zarudlým obličejem. Z pochvy vytáhl ohavně vypadající nůž. „Zatraceně!“ zahromoval. „Copak na tomhle pobřeží není kouska místa, aby se tam nerojili piráti nebo divoši?“

Rozběhl se proti Robovi, jako by ho chtěl v následujícím okamžiku vykuchat. Rob s pokožkou hnědou jako ořech, úplně promočený a potřísněný žraločí krví, navíc nahý jako Adam, skutečně vypadal jako nějaký příšerný mořský duch.

Rudolícimu muži se ale vybavila vzpomínka na toho chlapce a jeho hněv se rozplýval. Vrátil nůž do pochvy, tleskl a uchvátil mladíka v objetí.

„Robert Courtney. Tys stačil tak moc vyrůst, že jsem tě sotva poznal. Moc rád tě zase vidím.“

„Však já vás taky, kapitáne Cornishi.“

„Říkej mi Tawny. Tak jako tvůj dědeček.“ Kousek odstoupil, aby si mohl Roba prohlédnout. „Co to tady máš za krev?“

Rob sklonil pohled k noze. Žraločí zuby mu na ní zanechaly řádku rudých škrábanců, táhnoucích se od kolena až ke kotníku.

Ukázal přes bok lodi, kde se u břehu převaloval na hladině zabítý žralok.

„Chytil jsem pro nás něco k večeři.“

Řekl to docela lhostejně, ale Tawnymu neušlo, že si to od něho vyžádalo jisté úsilí.

„Stal se z tebe chlap,“ zabručel a přikývl. „Vypadáš jako opravdový pirát.“

„Už mi chybí jenom loď.“

Od okamžiku, kdy vstoupil na palubu, se Rob nedokázal přestat usmívat. Miloval rytmus života na lodi, i když teď stála na kotvě. Povrzávání lanoví, mírné kývání paluby pod nohama, hlasité povely loďmistra, zápach dehtu a vůně rumu – tyto vjemy působily přímo omamně.

Cornish si chlapce pozorně prohlížel. Velmi dobře chápal výraz v jeho obličejí, protože on sám v jeho věku cítil podobné tužby.

„Nějaký pár rukou navíc by se mi hodil. Snad bych o tom mohl promluvit s tvým otcem.“

Robův úsměv se roztáhl od ucha k uchu. „Uděláte to?“

„Udělám. Ale teď na sebe natáhni nějaké kalhoty, ať můžeme vystoupit na břeh a pozdravit se s tvou rodinou.“

Než člun z lodi doplul ke břehu, už se tam stačila shromáždit skupina lidí, kteří spěchali námořníky uvítat. Robertův otec a babička přišli také a přivedli i sestřičku Susan, která teď běhala mezi čekajícími lidmi, až jí na zádech poskakovaly zlaté cůpky. Nechyběli ani sloužící a dělníci, protože Courtneyovi na svém statku zaměstnávali spoustu místních domorodců. Většina z nich sloužila tomuto rodu už desítky let a zacházelo se s nimi, jako by patřili k rodině.

Robův otec George rázně potřásl Cornishovi pravicí. Babička Louisa k uvítání přistoupila méně formálně, kapitána objala a políbila ho na tvář.

„Tak ráda tě zase vidím!“ vykřikla. Konečky prstů mu odsunula ze spánku pramen šedivých vlasů. „A co je tohle? Připadá mi jako včera, když tvůj otec stál na téhle pláži potom, co jsme porazili tu obludu Zajna al-Dina.“

Cornish smekl klobouk. „Všichni stárneme, madam. Ale vy vypadáte stejně krásně jako vždycky.“

Louisa udělala „ts, ts“ a lichotku odbyla máchnutím ruky. V kapitánově komplimentu však bylo mnoho pravdy. Do

šedesátky jí mnoho nechybělo, ale stále vyhlížela velice pěkně. Měla vláchnou, smetanovou pleť a jen několik vrásek ukazovalo na její skutečný věk. Dlouhé plavé vlasy už jí zbělely, ale zůstávaly jemné jako čínské hedvábí. Modré oči, jimiž se na Cornishe usmívala, měla stále čisté a zářily barvou hlubokého moře za letního dne.

Když se podívala na Roba, s obavou je přimhouřila.

„Copak se ti přihodilo?“

Cornish požádal lodního lékaře, aby stopy po žraločích zubech na Robově noze ošetřil a ovázal, a pak mu ještě půjčil plátěné kalhoty, aby obvaz zakryl.

„Neříkejte o tom tátovi,“ prosil ho Rob. Teď však, když se podíval na poraněnou nohu, si všiml tenké stružky krve, která vyklouzla zpod obvazu a klikatila se dolů ke kotníku.

„Jenom škrábnutí,“ zamumlal.

Ve skutečnosti mu v noze pulzovala bolest a cítil, že se mu trochu točí hlava. Měl co dělat, aby dokázal stát na nohou. Ale zařal zuby a snažil se nedávat na sobě nic znát.

Louisiným bystrým očím však nic neuniklo. Podívala se na žraloka, kterého sloužící vytáhli na břeh a začali porcovat, a potom se zkoumavě zahleděla na Roba. Na nohavici kalhot se mu rozlézaly tři tmavé skvrny, jako by se na ní uchytily osypky – v těch místech krev prosákla skrz obvazy a vpíjela se do látky kalhot.

„Tys bojoval s tím žralokem?“

„Ano,“ přiznal se Rob, a neubráníl se troše pýchy v hlase.

Jeho otec se zamračil. Byl sice o dvacet let mladší než Louisa, ale zdál se starší než ona. Bílé vlasy, pošedlá tvář, ohnutá záda od toho, jak se nakláněl dopředu, když se opíral o hůl. Tu potřeboval k chůzi, protože na levé noze měl od kolene níž dřevěnou protézu. Jen zřídkakdy se usmál.

„Měl jsi dohlížet na stádo dobytka u Holandanova potoka, ne si hrát u moře.“

Rob pocítil vlnu hněvu. Připlula loď, ale otec se stará jen o to, co měl na statku na práci. Skousl si jazyk. Věděl, že kdyby se chtěl bránit, vyvolal by jen další hádku. V otcových očích byl pořád kluk, kterého je třeba neustále komandovat, nikoli mladík na prahu dospělosti.

„Chlapec pořádně vyrostl,“ poznamenal Cornish. George se zamračil ještě víc a kapitán rychle začal mluvit o něčem jiném. „Kdepak je Jim?“

Louise přeletěl přes tvář stín. „Čeká na tebe v domě. Už nemá tu sílu co dřív. Ale když tě uvidí, moc ho to potěší.“

Cornish jí nabídl rámě a odváděl ji z pláže. Robův otec za nimi zaostával, protože dřevěná noha se mu bořila do písku. Rob se vlekl za ním a při každém kroku bolestí pomrkal, byl však příliš hrdý, než aby to dal nějak najevo.

Na konci pláže se přede všemi otevřel výhled do plochého kraje obroubeného kopci a džunglí. Skrz něj se klikatila řeka na cestě k moři a u jedné z jejích zátočin stála usedlost Courtneyho rodiny. Postavil ji Robův pradědeček Tom. Do zálivu Nativity se dostal, když zrovna prchal o život, a dům, který zbudoval, odpovídal jeho potřebám. Podobal se spíš pevnosti; řeka zastávala funkci vodního příkopu a každý přístup k domu krylo palebné postavení. Od mocných palisád spadal k okolnímu terénu volný svah. Všechna tato obranná zařízení postačovala k tomu, aby odradila nepřátele od útoku.

Jenže to bylo před čtyřiceti lety. Obranný perimetr stále lemovala dřevěná palisáda, ovšem ta teď sloužila spíš k tomu, aby se dobytek a kozy nedostali ke květinové zahradě, kterou Louisa vysázela. Vyvýšené hliněné palebné pozice pro děla ve všech rozích hradby prodělaly přeměnu v zeleninové záhony, a jediné kanony, které tu byly k vidění, trčely zapuštěné svisle do země a tvořily sloupy, na nichž visela křídla hlavní brány. Budovy měly obílené stěny, až ve slunci zářily, a třpytily se na nich střípky lastur rozdrčených do vápna.

Nyní šlo o zcela pokojné místo a jediný domov, jaký Rob poznal.

Jeho dědeček Jim už na ně čekal na verandě před velkým domem. Mocné tělo se mu po letech dřiny na polích nachýlilo dopředu a také používal hůl. Ale síla, která vyzářovala z pohledu jeho zelených očí o nic nezeslábla. Když viděl Louisu, jak se k němu blíží zavěšená do Cornishe, vykvetl mu na tváři úsměv, který s jeho věkem neměl nic společného.

Louisu políbil a kapitána objal jednou rukou kolem ramenou.

„Zdá se to hodně dlouho, co naši tátové pobili tady v zálivu Zajna al-Dina a strýce Guye.“

„Ano, je to dlouho,“ přisvědčil Cornish. „Bůh dej pokoj jejich duším.“

Tom Courtney zemřel před deseti roky v pozeňnaném věku jednadevadesáti let, a jeho manželka Sarah ho přežila jen o den a také zemřela. Pohřbili je společně na vršku mysu do červené hlíny kontinentu, který si vyvolili za svůj domov.

„Půjdu se poklonit jejich památce, než odplujeme,“ slíbil Cornish. „Ale život je pro živé, a my jsme ještě neskončili. Rád bych vám pověděl, jak se nám dařilo při poslední plavbě.“

Cornish jim líčil průběh cesty při večeři, ke které skutečně měli maso ze žraloka, kterého zabil Rob. Kapitán se vracel z Indie a pro každého z nich přivezl nějaký dárek: štůček jemného hedvábí pro Susan, skříňku posázenou drahými kameny pro Louisu, malovanou miniaturu pro George a zakřivenou dýku pro Roba. Když líčil velká města, která při cestě navštívil, Kalkatu, Madrás či Bombaj, jeho vyprávění Roba tak vzrušovalo, že jen kulil oči. Jim seděl v křesle a nakláněl se dopředu, pozorně sledoval vyprávění kapitána Cornishe o jeho dobrodružstvích a samým potěšením poklepalval holí o zem.

„Plavil ses někdy do Indie, dědečku?“ zeptal se Rob.

Jim zavrtěl hlavou. „Můj otec se často vydával na obchodní cesty, stejně jako můj bratranec Mansur. Já jsem ale vždycky dával přednost životu na afrických planinách, než bych se někam plavil po oceánu.“

„Mansur se usadil v Madrásu, je to tak?“ zeptal se Cornish Jima.

Zář v Jimových očích pohasla. „Ano. To bylo potom, co se hrozně pohádal s mým otcem. Před nějakými roky jsem se doslechl, že snad zahynul, když na město zaútočili Francouzi. Posílal jsem do Madrásu dopisy, abych zjistil, co se přihodilo s jeho dětmi Constance a Theem. Zjistil jsem tolik, že se jich ujali nějakí příbuzní v Kalkatě. Nikdy jsem se nedozvěděl, co se s nimi stalo potom.“

„Láme nám to srdce,“ přidala se tiše Louisa. „Mansur a Jim byli jako bratři.“

„A co zbytek světa?“ zajímal se Rob. Historie jeho rodiny byla nepochybně zajímavá, ale příběhy jednotlivých příbuzných slyšel tak často, že ho to nudilo. Nechtěl žít jenom ze vzpomínek na minulost. „Jaké se vedou války a bitvy a velké spory, o kterých se teď mluví v londýnských kavárnách?“

Cornish zadýmal z lulky. „Zapomínáš, že už jsou to skoro dva roky, co jsem odplul z Anglie. Pokud vím, naše země teď žije v míru. Ale netroufám si věřit, že to tak vydrží delší dobu. Kolonisté v Americe dělají ohromný poprask a volají po svobodě. Nedivil bych se, kdyby o ni chtěli bojovat.“

„A co je na tom špatného?“ zeptal se Rob. „Všichni lidé si zaslouží být svobodní.“

„Kdybys viděl černochoy, kteří dřou na jejich plantážích, tak by ti asi vrtalo hlavou, jak je to s jejich názorem na svobodu lidí.“

Tomu Rob nerozuměl. „Na našich polích taky pracují černoši.“

„A vy jim za to platíte a večer jdou pěkně každý domů ke svým rodinám, a když se jim práce nelíbí, mohou jít jinam.“

„V Americe je to jinak,“ vysvětlovala Louisa. „Tam pracují jako otroci.“

„Jednou jsem kotvil v přístavu v Kapském Městě vedle americké otrokářské lodi,“ vzdychl Cornish. „Neslyšel jsem z ní nic než chřestění řetězů a skučení. A ten smrad – ani samo peklo nemůže tak strašně smrdět. Vždycky ráno jsme se dívali, jak posádka hází do vody otroky, kteří přes noc umřeli. Hodně z nich byly děti tak malé jako vaše Susan. Jen je hodili přes palubu, ať se o ně postarají žraloci.“

Louise se do očí vkradl odtažitý výraz – pocítila bolest a žal.

„Já jsem se do Afriky dostala na podobné lodi. Byli jsme odsouzenci, ne otroci, ale zacházeli s námi stejně.“ Zachvěla se. „Žádná lidská bytost by nikdy neměla takhle trpět.“

Cornish přikývl. „Yankeeové si stěžují, že s nimi král Jiří nakládá jako s otroky, když po nich požaduje, aby platili daně, ale oni bez mrknutí oka umlátí člověka k smrti, protože nepracuje dost tvrdě. Oni milují svobodu jen pro sebe, ale jinak pro nikoho jiného.“

„Z toho mraku nezaprší,“ prohlásil George sebevědomě.

Nesnášel řeči o konfliktech, o čemkoli, co by mohlo narušit mír v zálivu Nativity. V tomto, jako v řadě dalších ohledů, byl přesným opakem svého syna. Rob miloval vyprávění o válkách, bitvách a dobrodružstvích. George mnohokrát Roba přistihl, jak sedí u nohou svého dědečka a poslouchá příběhy o velkých věcech, které dokázali předci Courtneyů. „Proč nejsi tak hrdinský a silný jako ostatní Courtneyovi?“ zeptal se jednou Rob tak bezelstně a přímočaře, jak to dokáže jenom dítě. Od té doby už vyrostl a naučil se jednat taktně, ale jeho dávná otázka zůstala bez odpovědi a jako by se tím vytvořila nepřekonatelná propast oddělující otce a syna.

„Británie má nejsilnější armádu a loďstvo na světě,“ pravil George. „Několik tisícovek kolonistů je určitě nedokáže porazit.“

„To je možné,“ připustil Cornish. „Jenomže Francie nezapomněla, jak jí Británie před několika roky dala přes nos, až pořádně krvácela. Francie pozbyla své državy v Severní Americe a velice ráda by je získala zase zpátky. Jestli se kolonisté pustí do boje, Francouzi se k nim přidají. A potom bude král Jiří muset vést pořádnou válku.“

George pokrčil rameny. „My jsme od toho hodně daleko.“

Rob už nedokázal ovládat své rozhořčení. Nahlédl do jiného světa a lačnil po jeho dalším objevování.

„Jak to můžeš říct, táto? Jestli z toho vypukne válka, tak bych v ní chtěl bojovat.“

George se chystal k hodně ostré odpovědi, ale Jim promluvil dřív.

„Vzpomínám si, jak jsem uvažoval ve tvém věku. Bojovat za velkou věc, za rodinu nebo svou čest, to je vznešený důvod. Ale až budeš muset zblízka přihlížet tomu, co válka obnáší, možná pochopíš, proč jsou tvoji starší příbuzní daleko méně dychtiví se do něčeho takového pouštět.“

„Je to jen zbytečná ztráta času,“ dodal George drsně.

Rob věděl, že otec býval za mladších let také dobrodružně založený. Od dědečka a babičky slýchal různé příběhy. Matně si vybavoval, že jako malý chlapec sedával na samém konci mysu a pátral po mořské pláni, až zahlédne plachtu lodi, na níž se otec vrací domů. Vzpomínal si na písek mezi prsty u nohou, když

utíkal po pláži, aby byl na místě, až ke břehu přirazí jola přivážející otce z moře. Byl tím tak rozrušený, že nedokázal čekat na souši a brodil se do vody, až otec sáhl přes bok člunu a vylovil ho. Pak šli spolu do velkého domu, Rob seděl tátovi na kolenou a celá rodina se sešla, aby si všichni poslechli vyprávění o tom, co zažil při poslední plavbě.

Potom, co George přišel o nohu, už to nikdy nebylo takové. Zranění neutrpěl v žádné velké srážce, šlo jen o potyčku s piráty při pobřeží Madagaskaru. Courtneyové je snadno zahnali. Odražená kulka z muškety, která zasáhla George do lýtka, sotva dokázala prorazit kůži. Jenže rána se zanítila. Hnisání se nedařilo zastavit, a pokud neměl přijít o život, nezbylo zanedlouho nic jiného než končetinu amputovat. Rob nikdy nezapomene, jak seděl před domem a poslouchal nelidský křik, když dědeček Jim odřezával vlastnímu synovi nohu. Ani dědeček, ani otec se z toho zážitku nikdy úplně nevzpamatovali. A George už nikdy nevyplul na moře.

Cornish dobře viděl, jak se Rob tváří. „Tvůj syn už vyrostl,“ řekl Georgeovi. „Je čas, aby se vypravil do světa.“

„Možná,“ utrousil George. „Snad za pár let.“

Rob už si nemohl pomoci, aby se nepochlubil s čerstvou novinkou.

„Kapitán Cornish mi nabídl místo na své lodi,“ vyhrkl.

Georgeovi potemněla tvář hněvem. „Jestli s tím počítáš, je mi líto. On ale nemá právo, aby ti něco takového nabízel.“

„Jenže já chci jet,“ namítl Rob.

„To nemohu dovolit. Potřebuju tě mít tady, Robe. Na farmě je spousta práce, o kterou se musíš postarat. A kdyby se objevilo nějaké nebezpečí, kdo by bránil tvou sestru a babičku?“

„Všechny místní kmeny jsou nám věrné,“ namítl Rob. „Kdyby došlo k nějakým potížím, tak by vás jejich bojovníci ochránili.“

„Jestli nemyslíš na mě, tak aspoň myslí na svého dědečka. Chceš tomu starému muži zlomit srdce jen proto, že se celý třeseš na to, až se vypravíš za nějakým bláznivým dobrodružstvím?“

Jim se zavrtěl. Ve svém věku už často usínal v křesle, a tak ostatní někdy zapomínali, že je s nimi. Teď však vstal a s železnou rozhodností sevřel svou hůl.

„Ničemu nerozumíš,“ řekl Georgeovi. „Jediná věc, která by mi lámala srdce, by byla dívat se na vnuka, který tady musí trčet proti své vůli. Musí jít do světa, porozhlédnout se po něm a hledat vlastní štěstí. Tak, jak jsi to kdysi udělal ty.“

George trpce poklepal dřevěnou nohou do podlahy. „A podívej, co mi to přineslo. Chtěl bys snad, aby Roberta potkalo něco podobného?“

„Já chci, aby žil.“

„To chci já taky.“

„Ne! Ty chceš, aby zůstal naživu – a v tom je veliký rozdíl.“

Oba se na sebe mračili. Rob přeskakoval pohledem z jednoho na druhého. Nikoho nemiloval víc než tyhle dva muže, otce a dědečka, který mu byl téměř druhým otcem. Protivilo se mu, že se stal příčinou jejich hádky. Ale především – a ten pocit se v něm stále prohluboval – ty dva staré muže odsuzoval proto, že mu říkali, co má dělat.

„Napadlo vás někdy, že bych měl taky mít právo mluvit do vlastního života?“ vykřikl na ně.

Než některý z nich stačil odpovědět, sebral se a vyběhl z domu.

George ho provázel zamračeným pohledem. Jim chtěl jít za vnukem, ale Louisa mu položila dlaň na paži a zadržela ho.

„Nech ho být,“ radila. „Potřebuje chvíli času, aby se uklidnil.“

Tawny Cornish se nemotorně zvedl. „Měl bych se vrátit na loď.“

„Půjdu tě doprovodit,“ rozhodl se George.

Když odešli, Jim a Louisa se posadili na schody před domem, jak to dělávali často, dívali se na oblohu a hledali souhvězdí. Na obloze zářila jasná stuha Mléčné dráhy a v okolních keřích rejdivily světlušky.

„Kdybychom George nepočali tisíc mil hluboko v divočině, skoro bych začal pochybovat, jestli jsi mi nebyla nevěrná,“ zabučel Jim nevrle. „Je možné, že je to můj syn?“

Louisa mu položila hlavu na rameno. „Pamatuješ, jaký byl jako kluk? Pořád někde lítal, do všeho štoural. Každý klacek, který sebral, pro něho byl meč nebo flinta.“

„Kdy se z něho stal takový zbabělec?“

Louise zatrnulo. „Tohle neříkej. Nemusíš vyhrát zrovna bitvu, abys ukázal, že máš odvahu.“

„Někdy si myslím, že když jsem mu amputoval nohu, tak jsem mu nechtěně uřízl i koule.“

Louisa ho ještě nikdy neslyšela mluvit tímto způsobem. Vysvětlovala si to tak, že jak Jimovi ubývá sil, cítí vlastní neschopnost o to bolavěji.

„George byl zrovna takový dobrodruh jako ty,“ připomněla mu. „Když odešel z moře, udělal to kvůli Robovi a Susan. Nechtěl riskovat, že by se z nich mohli stát úplní sirotci.“

Jim mlčel. Věděl, že jeho žena má pravdu, ale pýcha mu bránila to připustit. V hlavě mu zněl synův křik, když svíral v ruce pilku.

„V každém případě by neměl stát Robovi v cestě. Nastal čas, kdy se chlapec začíná sám starat o svůj osud.“

„Samozřejmě,“ přitakala Louisa. „A George si to časem taky uvědomí. Když na něho budeš hulákat, bude to jen všechno těžší. Je prostě paličatý jako všichni Courtneyovi.“

Výraz v Jimově obličejí zjihl. „Ty jsi taky Courtneyová, má milá. Stala ses jí toho dne, kdy ses za mě provdala.“

„A tys snad čekal, až ti to tvůj otec dovolí, když jsi mě potají odvedl z Kapského Města?“

„Pokud si vzpomínám, měli jsme strašně naspěch, když jsme utíkali před celou holandskou posádkou, takže žádat o nějaké svolení nebyl čas.“ Jim mluvil ochraptěle, ale oči se mu při těch vzpomínkách rozjasnily. „A tehdy sis na nic nestěžovala.“

„Taky jsem toho nikdy nelitovala.“ Louisa vstala a pomohla Jimovi na nohy. „Ale nemůžeme rozhodovat o tom, co dělají naše děti, a tím méně naši vnuci. Musíme věřit v Boha.“

„Já bych spíš věřil dobrému koni a pušce v ruce.“

Louisa ho políbila. „Jíme Courtney,“ zamumlala, „ty už se nezměníš.“

Cornish se zdržel týden. Ve šťastnějších dobách by zůstal déle, ale všiml si, že jeho přítomnost pouze prohlubuje roztržku mezi Robem a Georgem. Otec se synem na sebe sotva promlu-

vili, a když už k tomu došlo, skončilo to obyčejně křikem a prásáním dveřmi. Když Cornish oznámil, že se chystá odplout, téměř cítil, jak se hostitelům ulevilo.

Courtneyovi doprovodili Cornishe na pláž, chyběl jenom Jim, který si stěžoval, že ho bolí hlava. Rob si připadal, jako by kráčel ve svém vlastním pohřebním průvodu. Na břehu stiskl kapitán mladíkovi ruku a s lítostí mu pohlédl do očí.

„Snad až se tady ukáží zase příště, chlapče,“ zabručel chraplavě. „Na tomhle světadílu je drsný život. Neměl bys otci vyčítat, že tě chce mít u sebe.“

Na to Rob neměl co říct. Díval se, jak námořníci ve člunu veslují k *Dunstanburgh Castle*, kde další muži z posádky už šplhali v lanoví, aby rozvinuli plachty. Představoval si, jak asi vypadá svět z té výšky, když tam člověk balancuje na tenkém ráhne a od mořské hladiny ho dělí víc než sto stop hloubky. Muži na palubě nasadili žerdi do vrátku a začali vytahovat kotvu. Jak se loď připravovala vyplout, připadalo mu, že s ní odplouvá někam daleko i jeho budoucnost.

Rob se vzpíral i jen pohledu na otce.

Z usedlosti za jejich zády se ozvalo nějaké skučení. V první chvíli si Rob myslel, že začali výt psi. Potom si ale uvědomil, že to jsou jejich afričtí sloužící, kteří dávají průchod svému žalu. Musel to být zpěv na rozloučenou s Cornisem a jeho posádkou, a zněl tak srdceryvně, že Robovi náhle jeho vlastní soužení připadalo nepoměrně menší než jejich smutek.

Jeden ze sloužících přiběhl po pěšině od domu. Zastavil se před nimi a padl na kolena do písku. Z výrazu v jeho obličejí Rob pochopil, že se muselo stát něco daleko horšího, než že právě odplouvá Cornish.

„Massa Jim umřel.“

Protože zde neměli žádného lékaře, nikdo nevěděl, co zapříčinilo Jimovu smrt. Snad ho postihla náhlá srdeční slabost, které vzápětí podlehl. Rob doufal, že při umírání netrpěl a že konec přišel rychle, jako když sfoukneš svíčku. Všechno to bylo strastiplné a jaksi záhadné. Uložili ho do prostého hrobu na sa-

mém vrcholu mysu vedle jeho matky a otce. Cornish, který se vrátil z lodi na břeh, řídil smuteční obřad a George pronesl krátké chvalořečení. Rob nevěděl, co by k tomu řekl. Když mu zemřela matka, byl ještě tak malý, že si na to sotva vzpomínal. Od té doby však vedl požehnaný život. Zažil jedinou ztrátu, když jeho psa Samsona uštkl had. Nynější nával žalu pro něho byl novou, bolestnou zkušeností. Nechápal, proč se v něm ozývá takové zoufalství. Musel úporně zadržovat slzy, aby se mu nevyplily na tváře, protože věděl, že jeho otec by něco takového neschvaloval.

Druhý den po pohřbu zašel Rob ke hrobu. V čerstvě navršené hlíně ležel vsazený náhrobní kámen, který položili nad rakev. Vytesaný nápis se ještě bělal prachem, který z kamene vysekalo dláto.

James Courtney
1711–1774

Nad hrobem stál George, hlavu skloněnou. Vyhlížel nějak jinak: jaksi scvrkle, jako by ztráta otce vyrvala podstatný kus z jeho duše. Postupně slábl – nejprve přišlo tělesné zranění, a teď otcova smrt odolila část jeho ducha. Rob tyhle změny cítil stejně zřetelně, jako když se den mění v noc. Neviděl v něm všemohoucí autoritativní osobnost, pouze osamělého, křehkého, šedivějšího muže.

Rob mlčky přistoupil otci k boku. Nedokázal vymyslet nic, čím by ho mohl utěšit. Nejradši by ho objal, aby na sebe mohl vzít aspoň něco z jeho tíživého žalu. Vnímал však, že z George vyzářuje pýcha a osamělost jako žár z ohně, a tak se neodvážil ani pohnout.

Nakonec už nedokázal mlčení snést.

„Nikdy nezapomenu na ten příběh, jak zachránil babičku Louisu z vězeňské lodi, když najela na břeh a rozbila se na kusy.“ Tu příhodu vyslechl snad tisíckrát, a pořád mu zněla jako něco neuvěřitelného.

George na to neřekl nic.

„To byl opravdový hrdina,“ dodal Rob.

Jen obtížně si dokázal představit staříka, kterého znal, jako ohromujícího dobrodruha s jiskrným pohledem, o jakém slýchal vyprávět.

George na něho vrhl kosý pohled.

„To znamená, že já nejsem nic, co?“

Roba to polekalo. „Tak jsem to přece nemyslel.“

„Dobře jsem si všiml, jak se na mě díváš,“ dupl George dřevěnou nohou do hlíny. „Tvůj otec je mrzák a pecivál. S velkým Jimem Courtneym se vůbec nedá srovnávat.“

George byl odjakživa dost zatrpklý. Ale takovou míru hořkosti u něho Rob ještě nezažil.

„Jak můžeš stát nad jeho hrobem, kde neleží ještě ani den, a říkat něco takového?“ namítl Rob. „Vždyť to byl tvůj otec!“

George pohlédl synovi do očí. „Až budeš starší, tak to pochopíš.“

„Odejdu z domova,“ vyhrkl náhle Rob. Neměl tušení, odkud se z něho ta slova vyhrnula. Nechtěl o té věci mluvit tak brzy po Jimově smrti, ale jakmile tu větu vyřkl, jako by z něho spadla velká tíha.

„O tom už jsme mluvili,“ odsekl George. „Nemůžeš odejít. Zakazují ti to.“

„Ne,“ zavrtěl Rob hlavou. „Jestli je na dědečkově smrti něco dobrého, pak to, že se mi tím otevřela druhá příležitost odjet s kapitánem Cornishem. Říkal jsi, že mě potřebuješ mít tady, abych se staral o tvého otce. Tahle překážka ale padla.“

„A teď říkám, že tě tady potřebuji, aby ses staral o naše hospodářství.“

„A já ti říkám, že i kdyby byla všechna pole sklizená do posledního a všechen náš dobytek vypasený, pořád bys nacházel nějakou záminku, abys mě nutil zůstat tady.“ Rob se odvrátil. „Odcházím, otče, ať mi to dovolíš, nebo ne.“

„Tak to ne, k čertu, uděláš, co jsem ti řekl.“

George sevřel synovi rameno a otočil ho čelem vzad. Než se Rob vzpamatoval, udeřil ho otec tvrdě do tváře.

Robovi se v očích objevily slzy, ale nešlo o slzy bolesti. Jako kluk dostával od George občas výprask, jako každé dítě – ale brzy to přestalo. Teď v něm vzplanula zlost, protože víc než

podlitina, která se mu objeví na obličejí, ho bolelo sdělení skryté za úderem: *Nejsi nic než malý kluk.*

Rob otci ránu oplatil.

Už nebyl dítě. Vyrostl a stal se z něho dospělý muž, vysoký a svalnatý. V úderu, který otci zasadil, se projevila síla mládí a hněvu. Jeho pěst dopadla otci na bradu tak tvrdě, že ho zvedla ze země a George se svalil na záda. Dřevěná noha mu uvázla v nějaké škvíře, a jak padal, v polovině praskla.

Rob stál nad svým otcem. George ležel na zádech jako brouk obrácený na krovky a zlomená dřevěná noha mu trčela do vzduchu. Na rozraženém rtu se objevila krev a ve tváři byl bledý, jak ho ohromila synova reakce.

„Za tohle zaplatíš,“ zahekal.

„Ne,“ zavrtěl Rob hlavou a díval se dolů na otce. Bylo mu nanic, nedokázal by ale říct, jestli kvůli pocitu viny, nebo kvůli pohrdání. „Nejsi můj pán. Jsi jenom starý chlap.“

Robovi vyklouzla z oka slza a rychle ji otřel. V uších slyšel pulzování vlastní krve a znělo to jako ta nejdivočejší bouře na moři. Otočil se a rozběhl po cestičce z útesu, aby ho otec neviděl plakat.

Toho dne Rob nešel ani k večeři. Zůstal zavřený ve svém pokoji.

V devět hodin slyšel, jak mu na dveře potichu klepá Louisa. Nereagoval, ale když o nějakou chvíli později dveře otevřel, zjistil, že mu před nimi nechala položený podnos s jídlem. Hladově všechno snědl.

V deset večer poslouchal dobře známý rytmus dřevěné nohy klapající na podlaze chodby, když se jeho otec šel uložit ke spánku; poklepávání znělo nějak nejistě, tápavě. Musel zlomenou protězu nějak pospojovat, aby ji opravil, a neměl záruku, že zvládl opravu natolik dobře, aby se o ni mohl opřít plnou vahou. Rob čekal, až George přejde kolem.

Před jeho ložnicí klapání dřevěné nohy utichlo.

Rob škvírou pode dveřmi zahlédl otcův stín. Čekal, jestli otevře, a zadržoval dech. Viděl, jak se klika pohnula. Přemítal si,

co by měl otci říct. Přichází se mu omluvit, nebo na něho zase křičet?

To se nedozvěděl. Otec kliku pustil a stín se pohnul. George odcházel po chodbě. *Klap, klap, klap*. Rob slyšel zavržení dveří otcovy ložnice a potom už bylo ticho.

Rob zase vydechl. Tížil ho nějaký tlak na hrudi, ale nevěděl, má-li to připisovat úlevě, nebo zklamání.

V jedenáct hodin pohaslo světlo, které z chodby pronikalo do jeho pokoje škvírou nad prahem – sloužící pozhasínali lampy a také šli na kutě. Ticho v domě rušilo jen cvrkání hmyzu před okny a houkání výra usazeného na nedalekém stromě. Rob ležel v posteli úplně oblečený, civěl do stropu a vypořádával se s pochybnostmi, které ho sužovaly do poslední chvíle. Může něco takového udělat?

Otřel si obličej dlaní a ucítil opuchlinu, která mu zůstala po otcově face. Má tady zůstat trčet do konce života a skončit jako jeho otec – zahořklý a scvrklý? Vylezl z postele. Do vaku z plachtoviny sbalil oblečení, nůž, náhrdelník ze žraločích zubů, a ještě něco málo osobních věcí. Potom vak vyhodil z okna a sám vylezl také ven. Noční vzduch ho studil. Měsíc svítil tak jasně, že hvězdy na nebi jako by pohasly. Připadal si podivně osvěžený. Rozhodl se udělat správnou věc.

Kradl se pryč od domu, přelezl palisádu a pak pokračoval po pěšince vedoucí k pláži. Hlavou se mu honily spousty myšlenek na všemožná dobrodružství, která ho čekají. Ani ho nenapadlo, aby se ohlédl, když mu dům mizel z dohledu.

V zálivu stála *Dunstanburgh Castle* na kotvě, připravená vyplout s ranním odlivem. Klidná hladina kolem lodi se leskla jako zrcadlo. Nad čáru přílivu byla na břeh vytažená malá kánoe vydlabaná z kmene stromu. Rob ji přitáhl k vodě a hodil do ní svůj vak. Už se chystal nastoupit, ale v tom okamžiku se mu za zády ozvalo:

„Kampak máš namířeno, Roberte Courtney?“

Rob se zprudka otočil a viděl babičku, jak vychází ze stínu pod korunou vlnovce. Stříbrné vlasy jí v měsíčním světle zářily a bílé šaty zrovna tak.

„Říkal jsem si, že by v zálivu mohly brát ryby,“ zalhal Rob.

„Ano? A co čekáš, že bys chytil, když nemáš prut ani oštěp?“

Rob byl rád, že babička ve tmě nevidí, jak se červená.

„Utíkám z domova,“ zamumlal. Sebral trochu odvahy a dodal: „Utíkám pryč. Nastoupím na loď kapitána Cornishe.“

Překvapilo ho, jak na to reagovala. „Ano, to je mi jasné.“

Zmateně na ni hleděl. „Nebudeš mi to chtít rozmluvit?“

„A poslechl bys mě?“

Přistoupila k němu blíž. Všiml si, že nese dva balíčky: menší, okrouhlý, který měla zavěšený na šňůře na krku, a dlouhý tenký balík zavinutý do prostěradla.

„Já chápu, že tady nemůžeš zůstat. Dobře jsem si všimla, jak se díváš na moře a na lodi, které sem připlouvají. Zíráš na modrý obzor a toužíš objevovat, co leží za ním.“

Rob ji ještě nikdy neslyšel takhle mluvit. Snad poprvé za celý život měl pocit, že hovoří s někým, kdo mu dobře rozumí.

„Ale buď opatrný,“ varovala ho Louisa. „Než Tom přišel sem do Nativity, žádný z courtneyovských mužů se nedožil stáří. Tomův otec, jeho dědeček, tři bratři... všechny potkala násilná a předčasná smrt. Ve Fort Auspice jsme našli hotový ráj, místo, kde rodina mohla v klidu žít. Bojím se, co s tebou bude, když od nás odejdeš.“

Rob viděl, jak starostlivě se tváří. V hlase jí také slyšel úzkost. Ale bylo mu sedmnáct a připadal si nesmrtelný jako všichni muži v tomto věku, takže její obavy příliš nechápal.

„Musím to udělat,“ řekl.

Otřela si slzu, která jí vyklouzla z koutku oka. „Věděla jsem, že řekneš zrovna tohle. Jim by to řekl právě tak.“

Podala Robovi kulatý balíček, který mu přinesla. Nebyl velký, ale její hubené paže měly co dělat, aby si poradily s jeho vahou. Když ho převzal, zaslechl uvnitř cinkání mincí.

„Tohle si vezmi jako své dědictví po Jimovi,“ poznamenala. „Ať půjdeš kamkoli, vždycky ti to uhladí cestu. A než se vrátíš domů, měl bys jako správný Courtney získat desetkrát víc.“

Ohromený Rob převzal balíček, který mu babička podávala. Ještě nikdy neviděl tolik peněz pohromadě a ani nepředpokládal, že někdy uvidí.

„Také chci, aby sis vzal tohle.“

Louisa začala rozbalovat druhý, podlouhlý balíček. Rob zatajil dech. Tuhle věc už naopak viděl, ba mnohokrát.

„To je meč Neptun dědečka Jima.“

„Naší rodině ho osobně daroval sir Francis Drake,“ připomněla Louisa, i když Rob měl tuhle historku vepsanou hluboko v paměti. „Každý muž z Courtneyho rodu ji nesl do bitvy.“

Měsíční světlo tančilo po namodralé toledské oceli. Rob palcem zkusil ostří. Jim meč nepoužil v boji mnoho let, přesto čepel zůstávala stejně ostrá, jako když ji kdysi vykovali. Obracel zbraň v rukou a vychutnával si její dokonalé vyvážení.

Z hloubi srdce by ten meč chtěl nosit. Jenže...

„Tohle si nemohu vzít.“ Vrátil zbraň zpátky do Louisiných rukou. „Měla by připadnout tátovi.“

„Tvůj otec je dobrý člověk. Je to můj syn a opravdu ho miluji, jenže jako by byl odlišný z jiného kovu než ostatní Courtneyové. Nikdy v životě už by ten meč nepoužil. A nikde není psáno, že musí léta vězet v pochvě někde v koutě, kde na něho jen sedá prach. Jim chtěl, aby patřil tobě – a to já chci taky.“

Znovu mu vložila meč do rukou a přitiskla mu prsty, aby se ho pevně chopil. Robovi se chvěly obě ruce, když ho od babičky převzal. Poprvé pocítil tíži svého definitivního rozhodnutí odejít.

„Uvidím tě ještě?“ V té chvíli promluvil, jako by byl zase malým chlapcem.

„Samozřejmě že ano,“ odpověděla Louisa rázně. „Nejsem ještě tak strašně stará a nějaký příliv tě určitě zase přivede domů. Vrať se bohatý a silný, s krásnou mladou manželkou po boku a několika pravnoučaty, která bych mohla rozmazlovat.“

„Slibuji,“ řekl Rob.

„A teď už běž. Cornish potřebuje nejvyšší příliv, aby se dostal přes práh v kanále, a nebude se kvůli tobě zdržovat.“

Objali se. Rob pod tlakem dojetí babičku sevřel v mocných pažích tak silně, že jí skoro rozdrtil křehké tělo. Na okamžik jí blesklo hlavou, že ji snad nikdy nepustí.

Jenže vábení moře nedokázal vzdorovat. Povolil objetí, políbil ji na tváře a meč i peníze uložil do připravené kánoe. Babička ho s loďkou postrkovala, aby se dostal na volnou vodu,

a zašla v noční košili až do vody. Rob začal pádlovat ráznými, sebevědomými záběry k čekající lodi.

„Na shledanou!“ volal na ni.

Měsíční světlo vykreslilo na hladině zálivu zářivou stezku, která se táhla přímo k zakotvené lodi a pokračovala na otevřené moře. Zanedlouho byl Rob vidět jen jako stín na pozadí světlejší vody. Louisa se dotkla křížku, který nosila zavěšený na krku.

„Šťastnou cestu,“ zašeptala a zatrnulo jí přitom u srdce. Přitiskla si dlaň na prsa. Znovu nahmatala bulku, kterou pod kůží nebylo vidět. Nikomu o tom neřekla, ani Jimovi ne, ale zřetelně cítila, jak v ní postupně roste, hrozivě a nezastavitelně.

Nemělo smysl proti tomu bojovat. V životě si užila dost zármutku, ale taky mnoho radosti. Byla se svým osudem smířená.

Věděla však, že Roba už nikdy neuvidí.

Rob se schoval v nákladovém prostoru, v němž to silně vonělo aromatickým kořením, které vezl Cornish z Indie. Chtěl počkat dva dny, aby už ho kapitán nemohl poslat zpátky. Nakonec si ale potřeboval už tak naléhavě ulevit, že vylezl ven právě ve chvíli, kdy lodní zvon oznámil poledne. Pomrkával ve slunci a tvářil se zahanbeně. Za lodní zádi bylo pořád zřetelně vidět mys u zálivu Nativity, který z dálky připomínal velrybí hřbet.

Tawny Cornish si ho měřil přísným pohledem. „Vida, černý pasažér, co?“

„Prosím,“ žadonil Rob. „Neposílejte mě zpátky.“

„Takovou odpovědnost si nemůžu vzít na svědomí. Kdyby se ti něco stalo...“

Cornish si nevěděl rady. Už končilo období, kdy mohl využít převládajících větrů, a každý den zdržení při plavbě do Londýna ukrajoval část z jeho zisku. Ale při dobrém svědomí nemohl chlapce odvézt od jeho rodiny.

„Jak bych to mohl Louise vysvětlit?“

„Právě babička mi pomohla, abych zmizel z domu. A ještě mi dala tohle.“

Když vytahoval z pochvy Neptuna, čepel se rozezpívala a zablyštěla se v plném slunci.

„Dej to pryč,“ vyhrkl Cornish. „Tohle je zbraň, která by se neměla tasit jen tak zbůhdarma.“

Rob uposlechl. „Sám jste říkal, že bych se měl vypravit do světa.“

Poryv větru rozvlnil vlajku na špici stěžně. Cornish se rozhodl.

„Zapíšu tě jako palubního pomocníka. Ale plavbu si budeš muset odpracovat,“ varoval Roba. „Žádné lelkování nebo ulejvání.“

Rob se na něho usmál, až ho zabořila čelist. „Děkuji, pane. Slibuji, že toho nebudete litovat.“

Cornish přidělil Robovi práci pomocníka v kuchyni a zařadil ho do hlídek. Jednomu z námořníků uložil, aby mu ukázal, co a jak. Rob se rychle učil a dychtil po nových vědomostech. Myšlením i fyzicky se přizpůsoboval úkolům, které mu byly svěřeny. Brzy šplhal v lanoví stejně rychle jako kterýkoli námořník z posádky a balancoval na ráhnech jako kočka, zatímco loď pod ním se houpala na vlnách. Dokázal splétat lana, skasávat plachty a vázat uzly i sto stop nad hladinou. Jeho mladé tělo, už tak silné, dál rostlo a sílilo. Cornish ho ani v nejmenším nešetřil, ale stěží dokázal skrývat hrdost. Dokonce i když se Rob vrátil z vycházky na břeh v Kapském Městě a přinesl si na loď kocovinu a čerstvé tetování na paži, kapitán sotva pozdvihl obočí.

Rob v Kapském Městě pil jako dospělý chlap, protože se chtěl předvést jako drsný, silný, ale věrný námořník. S tlupou dalších mužů z posádky popíjel a zpíval a za chvíli začal chraptět, jak se celou duší ponořil do zpěvu námořnických odrhovaček. Jako jeden z nejmladších dokázal vyzpívat i vysoké tóny a držet je, dokud mu stačil dech, a všichni v nálevně mu tleskali a povzbudivě halekali a posílali jednu sklenku po druhé. Byl svobodný, okoušel nový život a cítil puzení zadržované životní síly, které ho ponoukalo k ještě divočejším kouskům a žertům. Chtěl se nechat označit jako jeden z členů posádky, a tak se kousal do rtů a odvracel zrak, když mu tatér na horní části paže propíchoval jehlou kůži – bolest nebyla ničím v porovnání s radostným kamarádstvím. Do konce života mu na paži zůstala vykreslená kotva ovinutá silným lanem. S ostatními námořníky, zaklesnutý paží kolem jejich krků, spojený s nimi krví i nehynoucí bratrskou láskou, se vlekl nocí z jedné krčmy do druhé.

Chlapec dospíval.

„Vyvádíš jako divoký hřebeček, který kope do ohrady,“ řekl mu Cornish. „Zrovna jako tvůj dědeček Jim.“

Rob se rozzářil pýchou. Věděl, že větší pochvalu mu Cornish nemohl vyslovit, a také žádná jiná by ho tolik nenadchla.

Škuner *Dunstanburgh Castle* obeplul mys Dobré naděje a vydal se na plavbu vysokými dlouhými vlnami Atlantského oceánu. Netrvalo dlouho a pobřeží Afriky se ztratilo za obzorem. Rob, který zrovna pracoval v koši na vršku stěžně, je viděl jako poslední muž z posádky, ještě než zmizelo. Tam ležel jediný domov, který kdy poznal.

To ale byla minulost. Otočil se k ní zády a tvář zaměřil k severozápadu, k novým horizontům a novým světadílům, které na něho čekaly.

Kolonie Massachusetts se nalézají bezmála o osm tisíc mil dál na opačné straně téhož oceánu. Theo Courtney tam zuřil k nepříčetnosti.

„Co to je, tohleto?“ křičel a mával dvěma útržky papíru. Původně tvořily jeden list, který ale zlostně roztrhl napůl. „Našel jsem to ve tvé ložnici.“

Caleb Courtney stál v kuchyni statku a odvracel pohled stranou. O tom, že jsou blízcí příbuzní, nebylo nejmenších pochyb – oba měli stejné robustní postavy, husté rezavé vlasy a pronikavé zelené oči. Theo měl obličej opálený od dlouhých hodin strávených venku při řízení farmy, Calebovi ve tváři pořád ještě zůstávaly mladické pihy. Jinak mezi nimi příliš rozdílností nebylo.

„To je leták,“ odvětil Caleb chladně. „A neměl bys prohledávat můj pokoj.“

„Tohle je velezrada!“ vyprskl Theo. „Tady se píše, že by se naše kolonie měla odtrhnout od Británie a vyhlásit nezávislost.“

„Ty tomu říkáš velezrada. Já tomu říkám zdravý rozum.“ Potom Cal, který si vzhledem ke svému mládí nedokázal odpustit malou provokaci, dodal: „Král Jiří je tyran, který z nás všech chce nadělat otroky.“

„Já jsem v královské armádě riskoval život!“ křičel Theo. „Ale tebe a tvoje kamarády s horkou hlavou tehdy ještě matky kojily. Bojoval jsem za to, aby kolonie neovládli Francouzi. A teď, když tahle hrozba pominula a anglický král si *troufá* žádat, aby kolonie za své osvobození zaplatily, tomu ty říkáš otroctví?“

„My jsme do londýnského Parlamentu nikoho nezvolili. Proč bychom tedy měli poslouchat, když po nás něco chce? Ukládat nám daně, to můžou jenom zákony přijaté v koloniích.“

Theo ve tváři zbrunátněl, jako by měl co nevidět vybuchnout.

„My jsme Angličané. Kdyby pro nás neměly platit zákony vyhlášené Parlamentem, byla by to anarchie!“

„On to tak nemyslel, táto,“ ozval se hlas ode dveří. To se ozval Theův druhý syn Aidan, menší a snědší než starší bratr. Poslouchal jejich hádku, aniž by si ho otec nebo bratr všimli. „Když si to přečetl, to přece ještě neznamená, že si to taky myslí.“

„Nestrkej do toho nos, Aidane,“ řekl Cal. „Do toho ti nic není.“

„Tady přece žiju i já. Kdyby mělo dojít k válce...“

„Žádná válka nebude,“ prohlásil Theo hlasem, který nepřipouštěl námitky. Zmačkal oba kusy papíru do kuličky a tu hodil do kamen. Podíval se na Cala, jako by ho chtěl vyprovokovat k protestům. „A jestli o téhle zradě ještě zaslechnu jen jediné slovo, tak hned zjistíš, že ještě nejsi tak starý, abych ti nemohl napraskat.“

„Ale nedalo by se to srovnat s výpraskem, jaký dáme králi Jiřímu,“ zamumlal Cal. Uhnul cínovému hrnku, který po něm Theo hodil, a vyklouzl z kuchyně.

Odběhl do stáje a osedlal svého koně, kterému říkal Maverick. Potřeboval se projet.

V Maverickově sedle se vždycky uklidnil. Konec dostal od otce k narozeninám – hrozivého hřebce se srstí černou a lesklou jako rozpuštěný asfalt. Pojmenoval ho po Samuelovi Maverickovi, učedníkovi, kterého před několika lety zastřelili Britové během masakru v Bostonu a stal se z něho mučedník boje kolonistů za svobodu. Mladý Maverick se připlétl do davu lidí, který se postavil anglickým vojákům. Když vojáci zvedli muškety, aby zástup zastrašili, Maverick na ně vykřikl: „Tak střílejte, vy zatra-

cení červenokabátníci!“ – a oni také vystřelili, zabili Mavericka a s ním i další čtyři lidi.

Theo se domníval, že Cal pojmenoval koně kvůli jeho hrozi-
vému temperamentu, a Cal mu pravdu nikdy neřekl. Nechtěl,
aby si otec třeba myslel, že je nevděčník.

Pohládl Mavericka po nozdrách a dal do pořádku místo, kde
se mu zapletla hřívá. Zapnul podbřišník a chystal se zasunout
nohu do třmenu, když něco zastínilo vchod do stáje.

„Nechceš snad utéct, nebo ano?“ zeptal se Aidan polekaně.

„Na večeri budu zpátky,“ opáčil Cal stroze.

Od časů, kdy se malý Aidan naučil chodit, všude následoval
staršího bratra jako stín a zoufale se bál, že mu uteče. Když se
Cal učil jezdit v sedle, Aidan si zlomil klíční kost, protože se
také pokoušel vyškrábat na koně. Potom Caleb začal se svými
kamarády boxovat. Aidan přišel domů se zlomenou rukou.
Někdy si Cal bratrova zbožňování užíval, ale po většinu z uply-
nulých čtrnácti let mu přišlo nekonečně otravné.

„Kam pojeděš?“ ptal se Aidan.

„Zajedu se podívat na Hartwellovu farmu.“

„Proč?“

Cal neodpověděl.

„Za poslední týden jsi tam jel pětkrát. Líbí se ti Liza
Hartwellová?“

„Vůbec ne,“ odvětil Cal.

„Tak proč?“

Cal zaváhal. Aidan hned využil nabídnuté příležitosti a vynesl
svůj trumf.

„Když mi to nepovíš, tak řeknu tátovi, že ses muchloval
s Lizou Hartwellovou u nich ve stodole. On ti zakáže, abys tam
jezdil.“

„Jestli to uděláš, vyrazím z tebe duši.“

„Stejně bych to měl říct.“

Cal se na mladšího bratra zamračil. Nevěřil, že by Aidan
dokázal udržet něco v tajnosti, ale nechtěl, aby se ho otec začal
vyptávat na návštěvy Hartwellovy farmy. A přitom nutně potře-
boval někomu povědět čerstvé novinky.

„Slib, že to neřekneš nikomu na světě.“

„Přisahám,“ odpověděl Aidan slavnostně.

„Jsme pokrevní bratři?“

Aidan zvedl ruku. Na dlani měl tenkou jizvu v místě, kde si o šest let dřív rozřízl kůži. Byla to dětská přísaha, ale oba ji brali velice vážně, jako by ji složili na bibli. Cal také zvedl dlaň a přiložil ji na bratrovu.

Ztišil hlas. „Dáváme dohromady skupinu. Pojmenovali jsme se Armáda svobodné krve.“

Aidan zašilhal. „Jak jsi to říkal?“

„Armáda svobodné krve.“ Cal se snažil vyslovit to symbolické pojmenování vznešeně a důležitě, i když věděl, že je poněkud velkohubé. Však také vzniklo jako jistý kompromis. Polovina chlapců trvala na tom, že by si měli říkat Armáda svobody, zatímco ti ostatní paličatě prosazovali označení Krev svobody. Po hodinách rozjitřené debaty se shodli na jméně zahrnujícím obojí.

„Kdo je v té armádě?“ chtěl vědět Aidan.

„Kluci z farem. Sam Hartwell zajel před měsícem do Bostonu a mluvil tam s některými patrioty. Politiků, kteří žvaní a píšou pamflety, už máme plné zuby. Potřebujeme se organizovat k válce.“

Aidana popíchl osten žárlivosti. Žralo ho pomyšlení, že Cal se připojil k tajnému spolku a nic mu o tom neřekl.

„Mohl bych se taky přidat?“

„Na to jsi ještě moc mladý.“

„Ale...“

„Ne.“ Cal to vyslovil stejně přísně jako jejich otec. „Tohle není jako hra na vojáky někde na poli s lucerkou.“ Prohrábl bratrovi čupřinu. „Nechci, aby se ti něco stalo.“

„Nic se mi nestane,“ namítl Aidan. „Na koni jezdím stejně dobře jako ty a střílím ještě líp.“

Cal odolal obvyklému nutkání, aby se dal s bratrem do hádky. „Až ti bude šestnáct, pořád budeme mít my všichni spoustu možností bojovat. Do té doby je to záležitost pro chlapy.“

Než mohl Aidan pokračovat ve sporu, vyšvihl se Cal do sedla a zostra vyjel z nádvoří.

Theo byl v té chvíli usazený v salonu, a tak slyšel jen dunění kopyt. Než stačil vyhlédnout z okna, hnal se Maverick se svým

jezdcem po cestě vedoucí od farmy, až se za nimi zvedal oblak prachu.

Do salonu vešla Theova manželka Abigail a přinášela podnos s čajovou konvicí a šálky. Postavila jej na stůl a oběma nalila čaj.

„Slyšela jsem až u sebe v pokoji, jak se hádáte,“ řekla. „Musel jsi na něho být tak tvrdý?“

„To, co vykládá, je čistá zrada.“

„Kdyby synové vyrostli a pořád věřili všemu, co jim říká otec, tak by se svět nikdy nezměnil. Musí se stát sám sebou – zrovna tak jako ty v jeho věku.“

„To bylo něco jiného,“ zakabonil se Theo. „Tehdy jsem neměl na vybranou.“

„Když jsem tě poznala, tak jsem brzy taky neměla na vybranou,“ poznamenala Abigail šibalsky.

Theo připlul do Ameriky jako sirotek. Zanedlouho se z něho stal hrdina bojů proti Francouzům a jejich indiánským spojencům. Ačkoli se svým oddílem zanedbaných vojáků čelili velké přesile, působili francouzským jednotkám těžké ztráty; zvítězili v bitvě u Fort Royal, a právě toto vítězství změnilo průběh celé války. Zamiloval se do Abigail, načež ona otěhotněla, což u její rodiny vyvolalo velkou nevoli. Válečná vítězství a sláva Theovi vynesly určité jmění, které investoval do obchodních aktivit v bostonském přístavu. Jeho podnik prospíval, protože se učil obchodnickému řemeslu na bazarech v Kalkatě a dokázal usmlouvat i nejprohnanějšího Yankeeho. Později koupil tuto farmu, ležící v městečku zhruba dvacet mil od Bostonu.

Theo se zabořil do oblíbeného křesla a upíjel čaj. Ale i tento tradiční nápoj pro něho měl jistou politickou pachuč. Cal odmítal pít čaj od té doby, co na něj britská vláda uvalila clo.

„Bojím se, co s ním bude, jestli s tím bláznovstvím nepřestane,“ bručel Theo. „Politika není žádná hra. Vláda bude zrádce všeset.“

Abigail pohlédla z okna. Aidan se coudal od stáje přes nádvoří k domu.

„Já mám větší starost o Aidana. Kam půjde Cal, tam půjde i on. Má staršího bratra za velký vzor.“

„To já jsem si jednou vybral jako idol starší sestru Constance,“ řekl Theo. „A nepřineslo mi to nic než bolavé srdce.“

Cal se vrátil k večeři, jak slíbil. Oči upíral do svého talíře, s níkým se nebavil a šel brzy na kutě. Aidan zamířil do ložnice krátce po něm. Nedlouho nato Theo a Abigail zhasli svíčky a odešli také spát.

Ve tři čtvrtě na dvanáct Cal vstal z lůžka. Když otvíral dveře stáje, koně frkali a tiše ržáli, ale když promluvil, známý hlas je hned uklidnil. Osedlal Mavericka a zpod hromádky sena vyprostil těžký balík, který tam měl schovaný. Přivázal ho k sedlu a potom svému velkému hřebci obalil kopyta hadry, aby při chůzi po dláždění netropil hluk. Vedl koně za uzdu, dokud nevyšli mimo farmu, a teprve potom mu odmotal hadry z kopyt a vytáhl se do sedla.

Byl přesvědčen, že jeho odjezd nikdo nezpozoroval.

Noc byla tmavá. Měsíc se skrýval za roztrhanými mračny a dával sotva tolik světla, aby Cal viděl, kudy má vlastně jet. Obával se, aby Maverick nezapadl kopytem do nějaké díry, protože potom by všechno skončilo dřív, než začalo. Ale kůň kráčel s jistotou a nezklamal ho. Strach brzy vystřídala radostná nálada: těšila ho půlnoční projížďka a závany koňské vůně přinášené chladným nočním větrem vanoucím mu do obličeje. Když Maverick podkovou zavadil o kámen trčící z cesty, vyletěly do tmy jiskry. Dnes v noci by mohly zažehnout plameny revoluce.

Ostatní na něho čekali u mostu. Nejasně patrné postavy prováděly své koně sem a tam, vyměňovaly si nervózní vtípky a kontrolovaly zbraně. Někteří z jezdců se ustrojili jako indiáni, další měli kolem obličejů ovázané šály a klobouky nízko stažené do čela. Měli naspěch. Většinu trámů z mostu už odstranili a přenesli na břeh řeky, takže zůstalo jen několik málo fošen, které překlenovaly řeku.

„Jedeš pozdě,“ řekl jeden z jezdců. Obličej měl skrytý, ale Cal poznal bílou skvrnu, kterou měl na nose jeho kůň. Ten patřil Samu Hartwellovi.

„Musel jsem počkat, až táta usne,“ vysvětloval Cal. „Jinak bych tohle nemohl přivést.“

Rozbalil příkrývku, která chránila balík uvázaný u sedla. Měsíční světlo se odrazilo od dlouhé, děsivé hlavně otcovy pušky.

Ostatní chlapi zatajili dech. Všichni uměli střílet a v jejich domovech také visely na stěnách pušky. Několik odvážnějších je mělo s sebou. Tohle však bylo něco jiného. Cal přivezl zbraň hrdiny, pušku, která vyhnala Francouze ze Severní Ameriky a zvítězila v bitvě u Fort Royal. Calův otec jen zřídka mluvil před ostatními o svých činech, ale Cal jeho příběhy vyprávěl ostatním.

Seběhli se kolem něho, dotýkali se začernalého mosazného zdobení a zjizveného dřeva pažby.

„Jestli zjistíš, že jsi mu ji vzal, tak tě zmlátí jako žito,“ varoval ho Sam, který na svého kamaráda žárlil.

„Do svítání budu zpátky a nic se nedozví,“ namítl Cal. „Ledaže bychom tady celou noc jen stáli a žvanili.“

Dál na nic nečekal, pobídl koně a rozjel se přes most. Trámová kostra a pár fošen se zdálo příliš křehkých, aby unesly váhu koně a chlapce na jeho hřbetu, ale Maverick volil cestu bezchybně. Sam se nechtěl nechat zahanbit a spěchal za ním. Ostatní se řadili za něho, až na břehu, který opouštěli, zbýval jediný z nich – George Hartwell, Samův mladší bratr.

„Zůstaň tady,“ přikázal mu Cal. „Víš, co máš dělat.“

George sevřel svou pušku a třesoucí se rukou mu zasalutoval. Zbývající chlapi shazovali fošny z mostu do řeky, až se z jednoho břehu na druhý táhla jen úzká lávka tvořená jedinou řádkou prken. Cal se na koni otočil a pak ho pobídl do mírného klusu. Jak tak jel spolu se svými kamarády a s otcovou puškou na rameni, necítil nic než divokou radost. Naplňoval ho pocit důvěry ve vlastní schopnosti a v té chvíli plné vzrušení bylo snadné zapomenout na nějaké skrývání. Koňská kopyta duněla na cestě a někteří chlapi se nedokázali ovládnout a nadšeně zavýskali, omámení mládím a vidinou boje. Podobalo se to jejich dosavadním hrám na vojáky, jenže teď bylo všechno skvěle opravdové.

Jejich průjezd nemohl uniknout nikomu z obyvatel osad a farem kolonie Massachusetts, kudy vedla jejich cesta. Ale okenice na domech zůstávaly zavřené a všichni, kdo je slyšeli, raději ani nevylezli z postele. V těchto časech nebylo bezpečné vycházet v noci z domu.

Zanedlouho vzduch ztěžkl slanou vůní moře. Sesedli z koní a přivázali je k břevnům ohrady skryté pohledům z cesty za nevelkým hájkem. Teď už nikdo nevtipkoval ani nejuchal. Dolehlo na ně vědomí, k jaké smrtelně vážné věci se chystají.

Na temeni kopce, který měli před sebou, seděla nízká věž, jejíž obrys vystupoval na pozadí oblohy plné hvězd. Venku v ohřívadle hořel kouřící oheň, ale železný koš stál dost daleko od budovy a ve směru po větru. Stačilo, aby dovnitř zaletěla jediná jiskra, a z kopečka by zůstal jenom kráter. Kolem ohřívadla se choulili tři strážní a potichu se bavili.

„Mně se ani nechce věřit, že to nehlídají líp,“ zašeptal Cal.

„Ten hlupák guvernér nás pořád podceňuje,“ řekl na to Sam. „Tak se postaráme, aby za tu chybu zaplatili.“

Věž patřila britské královské zbrojnici. Za všechny roky své vlády Britové nepřipustili, aby v koloniích vznikl jediný mlýn na výrobu střelného prachu. Každý gram výbušniny bylo nutné dopravit z Británie. V kolonii Massachusetts byl britský prach uskladněn právě zde.

Nastala chvíle zaváhání. Příslušníci Armády svobodné krve se nejistě dívali jeden na druhého. Dlouhé měsíce probírali plán téhle akce, ale teď, když už se dostali na místo, nikdo nebyl ochoten podniknout první krok.

„Tak dost,“ sykl Cal. „Nepřišel jsem kvůli tomu, abych se tady krčil někde v příkopu.“

Vyskočil zpátky do sedla svého koně, trhl otěžemi a drže vyjel po cestě vedoucí ke zbrojnici.

Strážní zahlédli, že se někdo blíží. Rozběhli se mu naproti a namířili na něho muškety.

„Kdo je tam?“

„Přítel,“ vydechl Cal a pozměnil hlas, aby zněl chraplavě a drsně. Pušku držel tak, aby ji neviděli. „Přijíždím z Fairfieldu. Tlupa nějakých chlapů tam rozebírá most.“

Vojáky to viditelně rozrušilo.

„Chtějí nás tady odříznout!“ vykřikl jeden. „Bez mostu nám generál nebude moct poslat z Bostonu posily.“

Ze strážnice se vynořil poručík. Prohlédl si Cala od hlavy k patě, ale uklidnil se, když viděl dobře ušitý kabát a vyleštěné holínky.

„Čert aby to vzal!“ vykřikl. „Seržante, vyhlaste nástup mužstva. Přesuneme se do Fairfieldu a ukážeme těm yankeeským rebelům, že si nemají zahrávat s královským vojskem!“

Zanedlouho se všichni strážníci až na dva seřadili před věží. Bílé překřížené řemeny jejich uniforem zářily do tmy. Cal je odváděl zpátky k mostu a koně vedl za uzdu, aby jim neujížděl. Srdečně rozprávěl s poručíkem a v duchu se smál, jak snadno se ten muž nechal obalamutit. A poručík byl řečný. Stěžoval si, že prý už mnohokrát žádal guvernéra o víc mužů, prosil ho, ať skladiště prachu přesune na bezpečnější místo do Bostonu a nebere ohledy na bezpečí tamních civilistů. Jenže guvernér trval na tom, že přesunutí prachárny by se vykládalo jako projev slabosti.

Cal přikyvoval. Nebylo složité dávat najevo sympatie. Stačilo jenom opakovat slova, která slýchal od otce.

Konečně došli na místo.

„Kde jsou ti darebáci?“ Poručík rázoval k mostu s lucernou zdviženou do vzduchu. Napadlo ho, jestli Calovi neuvěřil příliš snadno. „Jestli jsi nás vylákal na nějakou zbytečnou cestu...“

Zmlkl uprostřed věty, protože právě spatřil rozebraný most. Zůstávala na něm pouze úzká pěšinka na šířku jediného prkna, která se táhla přes řeku jako visuté lano. Bylo jasně vidět, jak pod mostní konstrukcí proudí voda.

„Museli jsme je vyrušit zrovna při práci,“ usoudil poručík. „Však poznají, že nám tak snadno neuniknou.“

„Teď už mohou být na míle daleko,“ namítl seržant.

Tu na protějším břehu vyšlehl oheň. Někdo odtud vystřelil, i když kulka letěla pánubohu do oken. Výstřel šel záměrně mimo, to ovšem Britové nemohli vědět. George Hartwell sehrál svou úlohu dokonale.

„Jdeme přes most!“ houkl poručík. „Nesmíme dovolit, aby ho zničili dřív, než se dostaneme na druhou stranu.“

Jeho muži jeden po druhém přebíhali po prknech a na protilehlém břehu se rozvíjeli do rojnice s mušketami nejspíše namířenými do tmy. Za chvíli Cal na svém břehu osaměl.

„Pojď za námi,“ volal na něho poručík. „Musíš zajet do Bostonu a vyřídít generálovi, že potřebujeme posily.“

Cal sesedl z koně a přešel na začátek mostu. Pořádným kopancem uvolnil poslední prkno položené na kostře mostu. Pak je vši silou pozvedl a sešoupl dolů, takže s hlasitým cáknutím rozrazilo hladinu řeky. Spěchající proud je odnášel pryč.

Poručík civěl, co to Cal vyvádí. Ve tmě se domníval, že se to stalo nešťastnou náhodou.

„Ty nemotorný vrtáku!“ Ohlédl se přes rameno, ale na jeho muže už nikdo nestřílel. „Teď jsi zůstal trčet na špatné straně!“

„Právě naopak,“ odpověděl Cal. „To vy jste na špatné straně. Já jsem přesně tam, kde jsem chtěl být.“ Cvrnkł prstem do krempy klobouku. „Můžete vyřídít mé pozdravy generálovi – až budete na lodi, která popluje do Londýna, kam patříte.“

Než si ohromení vojáci stačili uvědomit, k čemu právě došlo, otočil koně a tryskem se hnál zpátky k prachárně.

Ve chvíli, kdy se tam vrátil, už probíhala akce naplno. Armáda svobodné krve se zbývajícími dvěma strážnými rychle skoncovala. Leželi svázaní ve strážnici, natřeni asfaltem a olepení peřím, masivní dveře do skladiště prachu zely dokořán. Ve světle početných lamp mládenci vykulovali ven soudky a nakládali je na žebříňáky, které se u věže objevily, jako by je někdo vyčaroval. Při práci se smáli a pozpěvovali, opilí skvělým vítězstvím. Dění kolem pevnůstky připomínalo spíš nějaký karneval než válečnou operaci.

Cal mezi ostatními vyhledal Sama Hartwella.

„Ty světla budou vidět až v Bostonu,“ řekl Cal zneklidněně.

„Jen ať,“ opáčil Sam. Z dechu mu bylo cítit brandy. „Když je most dole, nemůže udělat ani generál Gage nic, aby nás zastavil.“

„Jsou tu přece ještě další mosty.“

„Než se přes ně Britové dostanou, budeme dávno pryč.“

„Ale raději bychom si měli pospíšet.“

Cal se zařadil mezi ty, kteří nosili soudky k čekajícím vozům.

„Tady je dost prachu, aby se jím dal vyhodit do vzduchu celý Parlament,“ volal na něho jeden z kamarádů.

„Nebo k zahájení války,“ dodal jiný.

„A k jejímu skončení,“ připojil se ještě další.

Cal na to nereagoval. Díval se na jednoho z mladíků, který zrovna vycházel z věže. Byl menší než ostatní, viditelně zápolil s váhou soudku, který vynášel a za kterým byl napůl schovaný. Přes ústa a nos měl převázanou šálu. Navzdory tomu na něm bylo něco nepřehlédnutelně povědomého.

Cal k němu přiběhl a vzal mu soudek z rukou. Mládenec maskovaný šálou na něho vykulil oči a obrátil se, že půjde pryč. Cal po něm však hmátl a chytil ho. Potom mu strhl šálu z obličje.

„Aidane!“ Počáteční ohromení vystřídal vztek. Pozvedl oběma rukama mladšího bratra a přirazil ho zády ke zdi prachárny. „Kdyby táta a máma zjistili, že jsi tady, tak tě zabijí.“

„Ty jsi tady taky,“ namítl Aidan.

„To je něco jiného. Povídal jsem ti přece, že tohle není nic pro tebe.“ Cal zuřil, že byl sotva schopen mluvit. „Jak jsi mě vůbec našel?“

„Ukradl jsem koně a jel jsem za tebou tam, kde jste měli sraz. Pak už to bylo jednoduché.“

„Já nedovolím, aby ses takhle vystavoval nebezpečí.“

„A já nedovolím, abys všechnu slávu shrábl jen ty sám.“

Hněvivě na sebe zírali. Kdyby se to stalo u nich na farmě, pus-tili by se do sebe pěstmi. Ale začít se prát uprostřed vojenské akce by byla pěkná pitomost.

V té chvíli Cal něco zaslechl.

„Co to bylo?“

Kvůli dunění soudků a všeobecnému veselí ostatních mlá- denců si toho nikdo jiný nevšiml. Ale Cal měl bystré uši a cit- livý smysl pro hrozící nebezpečí. Pozorně naslouchal.

Zvuk se ozval znovu. Naléhavé volání rohu.

Cal pustil Aidana a vyskočil na jeden žebříňák. Z výšky dobře viděl z návrší dolů. Přes údolí se táhla řádka světel jako na šňůře a rychle se k nim blížila. Byly to pochodně v rukou mužů na

koních. Nad koňskými zadky se vzdouvaly peleríny a světlo pochodní se odráželo od naleštěných ostrých čepelí.

„Dragouni!“ vykřikl Cal. „Ženu se na nás dragouni!“

Nikdy by ho nenapadlo, že se sem mohou dostat tak rychle. Museli s koňmi přeplavat řeku – leda by Brity někdo předem varoval, co se chystá.

Viděl Aidana, jak stojí vedle vozu a zvědavě k němu zdvihá chlapecký obličej.

„Budeme bojovat?“

Veselá nálada mladíků kolem pevnosti okamžitě pominula a jejich akce se zvrhla v chaos. Někteří z mladších se dali na útěk, ostatní utvořili řadu, aby čelili útočícím dragounům. Všichni se naráz zdáli nevelcí v porovnání s dlouhými puškami, kterými byli vyzbrojeni.

„Ten prach musíme dostat pryč,“ řekl Cal. Ohlédl se po Maverickovi, kterého měl přivázaného u zábradlí před strážnicí.

„Myslíš, že bys na něm mohl jet?“

Aidan vykulil oči ohromením i nadšením. Cal ještě nikdy nedovolil, aby se jeho koně byť jen dotkl, a když se někdy vloupl do jeho stání a pokusil se ho pohladit, vraník výhružně klopil uši.

Aidan vzal opatrně Maverickovu uzdu. Kůň ucítil cizí ruku a trhl hlavou, až Aidan polekaně couvl. Ale nehodlal se vzdát jen proto, že se koně bál. Zvedl nohu tak vysoko, jak to jen šlo, podařilo se mu ji zasunout do třmenu a vytáhl se do sedla. Připadal si nemožně vysoko.

„A teď odtud ujížděj tak rychle, jak to jen půjde,“ přikázal mu Cal a seskočil z vozu.

Aidan zklamaně protáhl obličej, když si uvědomil, proč mu Cal svěřil svého koně.

„Já chci bojovat.“

„Tady nemáš co pohledávat.“ Cal se podíval na nerovnou řádku kamarádů, kteří se chystali bojovat s dragouny. Pušky se jim v rukou nejistě viklaly a hlavně trčely do všemožných úhlů jako stébla z kupky sena. „Za chvíličku tady poteče krev.“

Svižně plácl Mavericka po zadku. Kůň vyrazil vpřed, až Aidan málem vypadl ze sedla, které pro něho bylo dost velké. Cal ještě